

[Nørlund.]

ger paa fuldt ud anerkendelsesværdige demokratiske Grundsætninger. Men hvis det ikke skulde blive et saadan Tyskland, det vil sige, at der skulde opstaa et stærkt Tyskland, hvor nazistisk Ukrudt bredte sig paa ny, ja, saa vil det efter min Opfattelse betyde en saadan Omkalfatring af hele vort udenrigspolitiske og nationalpolitiske Perspektiv, at det vil ændre i meget andet end blot Skolelovgivningen; og endda tror jeg, at hvis der saa skal ske Ændringer, bliver det næppe i den Retning, som foreslaas af Mindretallet. Derfor synes det mig, at Argumenter med Henviisning til Sydslesvig og Forholdet til Tyskland ikke rammer det Forslag, som her er forelagt.

Saa kører man ogsaa ad en anden Linie. Man henviser til, at man i Tiden før Krigen havde bedre Kontrol med de kommunale tysksprogede Skoler end med de private. Men heller ikke dette Argument svarer til den foreliggende Situation. Det er rigtigt, at de private Skoler før Krigen var de mest nazistiske, men det var da kun naturligt under de Omstændigheder, som forelaa dengang, hvor et stærkt nazistisk Tyskland finansierede den tyske nationale Kamp. Disse private Skoler var dengang et Redskab i den nazistiske tyske Rigspolitik, og det kan de naturligvis ikke være nu, saa derfor synes jeg ogsaa, at dette Argument ingen Styrke har.

Det fremføres endvidere, at man ikke kan naa til en fuldstændig Ophævelse af alle Retsregler vedrørende et tysk Mindretal, og det er naturligvis rigtigt, men det, der er Tale om her, er, at man som i Mindretallets Udtalelse paa Side 24 lidt for flot, synes jeg, jonglerer med Begreberne Særregler og Særrettigheder. Det, der er Tale om at afskaffe her, er Særrettigheder, som samtidig er Forrettigheder for det tyske Mindretal, men at der maa være Særregler, som ikke giver nogen foretrukken Stilling, er jo en naturlig Ting, som ingen vil kunne gaa imod.

Endelig er der ogsaa en Ting i Mindretallets Udtalelser, som falder mig for Brystet. Man siger, at der er saamænd ingen Grund til at forhaste sig i dette Spørgsmaal; man kan vente, til Forholdene Nord og Syd for Grænsen er mere afklarede. Jeg tror, det er en stor Fejltagelse. Jeg tror, at det Kaos, der har hersket indtil nu, kun har skadet, og at det virkelig har Hastværk med at faa en klar og holdbar Ordning paa dette prekære Omraade. Jeg lægger her megen Vægt paa, at det virkelig bliver en klar

Ordning, og det synes der ogsaa at være et betydeligt Flertal for i dette høje Ting. Naar man som det ærede Medlem Hr. Christmaas Møller ved Hentydninger til Landstinget mente, at man maaske burde gøre Ordningen mindre klar, synes jeg, man er inde paa en helt gal Vej, og jeg kan netop ikke forstaa, at det ærede Medlem Hr. Christmaas Møller vil komme med Udtalelser i den Retning. Jeg synes ikke, at Landstinget vil have moralsk Styrke til at have væsentlig Indflydelse ganske særlig paa en Lovgivning af denne Art.

Til selve Lovforslaget har jeg kun en enkelt Bemærkning, hvor jeg gerne vil have en Udtalelse fra den højtærede Undervisningsminister. Det drejer sig om Særklasserne, som ifølge § 5 faar Lov til at bestaa videre. Fra vor Side lægger vi Vægt paa, at denne Tilladelse ikke vil kunne gennemhulle Loven paa nogen Maade, at den ikke maa give Mulighed for at gøre Loven i større eller mindre Grad illusorisk, saa man bliver ved den nuværende Ordning, hvor Særklasserne spiller saa stor en Rolle. Jeg tror, det vil være gavnligt, at den højtærede Undervisningsminister samtidig med Lovens Vedtagelse gør dette ganske klart, for saa vidt jeg forstaa af Sammenhængen i Kommissionsbetænkningen o. s. v., er det ikke Meningen med denne Paragraf.

Endvidere vil jeg henlede Opmærksomheden paa et Spørgsmaal, som blev berørt under den Debat, der var her om det sønderjyske Skolespørgsmaal i December Maaned, Spørgsmaalet om det økonomiske Opgør med Privatskolerne. Der har, saa vidt mig bekendt, ikke foreligget noget nyt siden den Udtalelse, den højtærede Minister kom med dengang.

Endelig er der Forslaget om Forlængelse af den midlertidige Lov. Det kan se lidt besynderligt ud, at man lægger paa Rigsdagens Bord et Forslag om, at den nye Ordning for de tysksprogede Skoler skal gælde fra 1. April 1946, og samtidig forlænge den midlertidige Lov til 1. Juli. Vi beklager meget, at man har fundet sig nødsaget til at komme med et Forslag af denne Art. Vi synes, at det gik meget stærkt gennem Debatten her i December Maaned, at man meget bestemt ønskede at have hele det sønderjyske Skolespørgsmaal ordnet netop til den 1. April. Dertil kommer, hvad der for saa vidt er det alvorligste, at denne Udskydelse af den endelige Ordning i store Kredse i Sønderjylland utvivlsomt vil blive opfattet som en Tilbagevigen fra at gennemføre Kommissionsflertallets klare Lovfor-